

ingen mulig Maade, det vil jeg paa det Bestemteste afvise. Jeg har ingenlunde udtalt Ringeagt for dens Følelser, men jeg har udtalt Noget, som vistnok er høist rimeligt og naturligt, og som Enhver vil kunne forstaa, nemlig, at der ikke hos denne Del af Befolkningen, ligesaa lidt som hos nogen anden Del af Befolkningen, næres den, om jeg maa sige, opstulte og opskruede Følelse af Dødsen om at faae deres Selvfølelse hævet ved at komme til at betale Skat. Det har jeg sagt, og det fastholder jeg, men maa samtidig paa det Bestemteste afvise en saadan Insignation, som gaar ud paa, at jeg skulde have lagt for Dagen nogen Ringeagt for Naagjældendes Følelse. Dette er Noget, som jeg, hvor meget man end vil insinuere det, vil afvise, saalænge indtil det Tidspunkt kommer, som det ærede Medlem omtalte, og som maaste imødeses med Vængsel af ham og mange Andre, nemlig at jeg vil blive savnet her i Thinget, Noget, jeg iøvrigt maa bede det ærede Medlem være overbevist om ikke vil være en Følge af, at jeg ikke kan blive valgt igjen.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Wojfen): Jeg tror egentlig ikke, at jeg har givet det ærede Medlem, der nu satte sig, Anledning til at beklage sig over personlig krænkende Ytringer fra min Side; jeg paakalder i saa Henseende de Herrer Tilhørere som Vidner. Jeg tror ikke, at mine Udtalelser paa nogen Maade havde denne Karakter. Jeg har udtalt mig om det ærede Medlems Udtalelser og imødegaaet dem paa en saadan Maade, som jeg fandt dem baade forvarlig og nødvendig. Berettigelse til denne Udtalelse forekommer det mig, at det ærede Medlem har yderligere konstateret ved den gjentagne Citeren af sine egne Ord og yderligere Udsmykning af Ordene, han i dette Dieblit har givet.

Indenrigsministeren (Steel): Jeg kan dog ikke lade denne Forhandling slutte, uden at nedlægge en Indsigelse mod den Fortolkning af mine Ord, som fik sit skarpeste Udtryk i Ytringer af det høitærværdige Medlem for Middelfart (Monrad). Det synes som om han og flere andre Talere have opfattet mine Ord saaledes, at jeg skulde have yttret, at jeg ikke vilde behandle dette Lovforslag, at jeg ikke vilde tillade, at det fremmedes. Dette er jo ingenlunde Tilfældet. Jeg har lige saalidt sagt det, som jeg har sagt, at jeg ikke vilde komme ind paa Sagens Realitet. Jeg har sagt, at under de nuværende Forhold, og hvis Visnepolitiken fastholdes fra den anden Side, tror jeg ikke, at det vil yffes at føre Lovforslaget igjennem, og saa-

længe det staar usikkert, hvorvidt Lovforslaget vil blive undergivet en frugtbar Behandling, agter jeg ikke at udtale mig om Realiteten deraf. Det ærede Medlem fra Middelfart rettede i en noget animeret Tone, finder jeg, meget haarde Bebreidelser mod Regjeringen for mine Udtalelser. De møret ikke, thi jeg har ikke sagt det, han siger; jeg har ikke gjort mig skyldig i den Udtalelse, som det ærede Medlem tillagde mig. Derimod finder jeg, at det ærede Medlems væg- tige Bebreidelser i fuldt Maal ramte de Medlemmer af Thinget, der med ham have stillet det foreliggende Forslag, thi de have proklameret Visnepolitiken.

Berg: Ja, det er saa sildig, at jeg ikke selv om jeg ellers skulde føle mig opfordret til at komme nærmere ind paa Lovforslaget, vil gjøre dette. Jeg glæder mig med den ærede Ordfører over den velvillige Modtagelse, som dette Lovforslag fra alle Sider har faaet, og jeg er overbevist om, at Folkethinget i denne Sag har været et tro Udtryk for Opfattelsen hos de forskjellige Samfundsklasser rundt omkring i Landet. Det er derimod kun et Par Bemærkninger, jeg vil føie til, hvad der er sagt om Regjeringens Stilling, efterat jeg nu har hørt den høitærværdige Indenrigsminister. Jeg anstillede ikke mange Betragtninger over, hvad den høitærværdige Minister sagde før, fordi jeg egentlig havde tænkt mig noget lignende. Jeg har ganske vist ikke delt den Betragtning, som blev udtalt af det ærede Medlem fra Middelfart (Monrad), at et andet af Thingets Medlemmer af Oppositionen skulde have udtalt til ham, at det var ønskeligt, om Regjeringen ikke vilde tage mod denne Lov. Den Betragtning kan jeg ikke dele, men derimod skal jeg ærlig tilstaa, at jeg ikke et Dieblit havde ventet, at en Sag af det Omfang og den Betydning kunde blive Følgen af den nuværende Situation. Jeg har fra min Børnelærdom lært, at man ikke santer Vindruer paa Torne eller Sigener paa Tidsler, og jeg havde ikke ventet, at en død Situation skulde bære en virkelig betydningsfuld Frugt. Da jeg hørte den høitærværdige Minister før, sagde jeg derfor: Jeg gjenfjender den høitærværdige Minister; oprigtigt, ligefremt kan han paa en meget simpel Maade sige sin og sine Kollegers Stilling, og jeg sammenlignede da den høitærværdige Ministers Stilling til det vigtige Samfundsspørgsmaal nu med hans Stilling til det i en anden Forstand vigtige Spørgsmaal, vi forleden Dag havde fremme, nemlig Spørgsmaalet om Forbudet imod Indførelsen af det svenske Kvæg. Dengang udtalte den høitærværdige Minister sig saaledes,